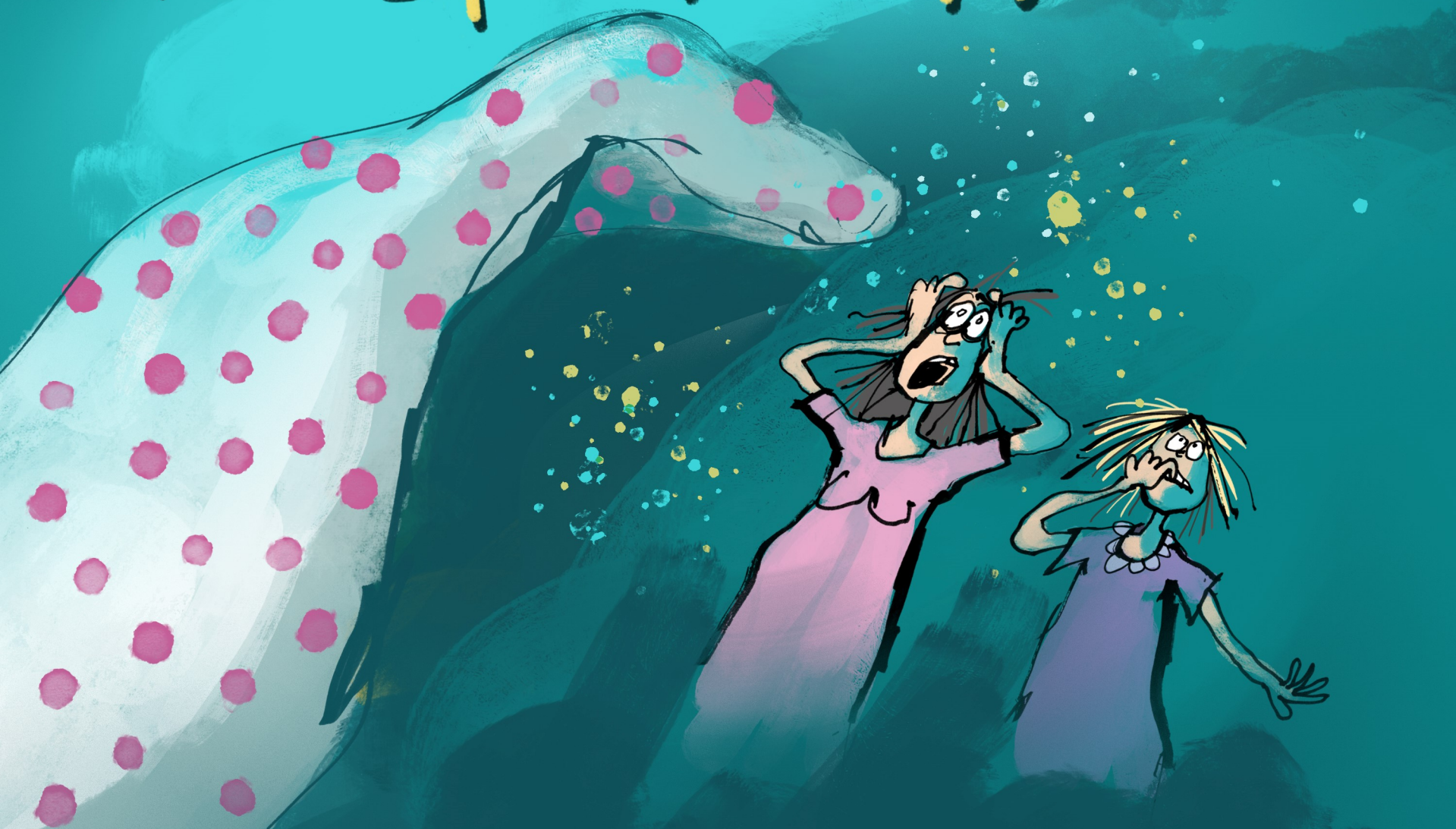

JOZUA DOUGLAS

HET SPOOKDEKBED

EN ANDERE ONGELOEFLIJKE GRIEZELVERHALEN

1

Het spookdekbed

Dit verhaal hoorde ik voor het eerst van een juf op school. Waargebeurd, vertelde ze erbij. Het had tenslotte in de krant gestaan. Het was zo griezelig dat ik het nooit meer ben vergeten.

Jaren later ging ik ernaar op zoek. Via internet vond ik het artikel terug. Op 8 januari 1986 had het op de voorpagina van het *Leidsch Dagblad* gestaan. Ik vond het zo'n ijzersterk verhaal dat ik besloot er iets mee te doen. De personen en alle details heb ik verzonnen, voor de rest is het allemaal waar.

Voor je gaat lezen een waarschuwing: lees dit verhaal niet voor het slapengaan. Zeker niet als je onder een dekbed slaapt.

Mevrouw Prakjes was gek op koopjes. Als ze ergens een feloranje sticker zag, begon haar hart sneller te kloppen. Borden met woorden erop als AANBIEDING, KOOPJE, KORTING of UITVERKOOP maakten haar helemaal gek.

2

Het woordje GRATIS was haar favoriet. Ze vond het zo mooi dat ze het bijna had gekozen als naam voor haar dochter. Gelukkig had haar man dat net op tijd kunnen voorkomen, want een dochter die ‘Gratis Prakjes’ heette, dat kon natuurlijk niet.

Uiteindelijk was meneer Prakjes op het idee gekomen om hun dochter Mercedes te noemen, want dat was een dure naam die niets kostte. Zijn vrouw kon er niets tegen inbrengen.

Mevrouw Prakjes beknibbelde op alles wat maar te verzinnen viel. Ze was het gierigste, schraapzuchtigste, vrekigste mens dat je kon bedenken.

Haar gesprekken gingen altijd over geld. Als een echte vrek zat ze de hele dag met een rekenmachine te broeden op plannetjes om nog meer geld te besparen. Een paar voorbeelden:

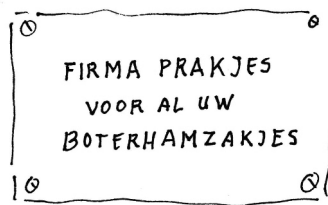
- 1 Mevrouw Prakjes had bedacht dat ze minder vaak de was hoefde te doen als ze haar onderbroek aan twee kanten gebruikte. Wanneer hij vies was, draaide ze hem gewoon binnenstebuiten en gebruikte hem nog een keer.
- 2 De familie liep altijd in tweede-, derde-, vierde- of vijfdehands kleren. Het waren belachelijke kleren, die honderdvijftig jaar geleden al ouderwets waren geweest.
- 3 De familie douchte in het donker. Hun haren wassen ze met koude thee. (Azijn kon je ook als shampoo gebruiken, wist mevrouw Prakjes, maar ze vond het niet fijn om naar augurken en zilveruitjes te ruiken.) Tandpasta maakte ze zelf van zuiveringszout.
- 4 De wc spoelden ze door met regenwater.

5 Als ontbijt aten ze duivenvoer. Het was goedkoop en zeer voedzaam, volgens mevrouw Prakjes. Er zaten minstens zeventien soorten zaden en pitten in. Ze had ooit eens honderd kilo duivenvoer op de kop getikt. In de aanbieding. Daar konden ze dan weer een jaar mee doen. Mevrouw Prakjes liet het een nacht weken in een kommetje water, zoals je met muesli ook wel doet. De volgende ochtend waren alle zaden en pitjes zacht geworden en kon je ze gemakkelijk eten. ‘Als een duif er zo ver op kan vliegen, dan kun jij er ook wel een dagje op lopen,’ zei ze tegen haar dochter. Ze was er trots op dat ze een ontbijt kon maken dat nog geen tien cent per portie kostte.

Nu denk je misschien dat de familie Prakjes arm was, maar dat was niet het geval. Meneer Prakjes had een succesvolle groothandel in boterhamzakjes. Hij verkocht ze aan winkels en supermarkten.

Het was een gouden handel, volgens meneer Prakjes. ‘Iedereen heeft boterhamzakjes nodig,’ vertelde hij trots op feestjes. ‘Altijd. Zelfs als het oorlog wordt. Of crisis. Of als de dijken breken. Of de marsmannetjes komen.’

Mevrouw Prakjes was daar niet zo zeker van en daarom had ze meer dan honderdduizend euro gespaard. Het stond op de bank. Gewoon voor de zekerheid. 'Je weet maar nooit,' zei ze. 'Straks ben je blut en dan kun je gaan zitten bedelen op het station.'

Meneer Prakjes was het daar niet mee eens. Als de boterhamzakjes niet meer goed verkochten, kon je altijd nog patatbakjes verkopen, of theezakjes, filterzakjes, zeepbakjes. Maar zijn vrouw was thuis de baas.

Het was zaterdagochtend. Mercedes zat op de bank met een boek. Haar moeder zat naast haar het plaatselijke sufferdje te lezen. Ze was dol op het gratis huis-aan-huisblaadje. Ze las het helemaal, van voor naar achter, en zodra ze het uit had, scheurde ze het in reepjes die ze konden gebruiken als wc-papier.

'Moet je kijken!' riep mevrouw Prakjes enthousiast. Ze duwde haar dochter het krantje onder haar neus en wees op de pagina met de kleine advertenties. 'Dit is net wat we nodig hebben!'

Mercedes las de advertentie die haar moeder aanwees:

voor sporten zonder
vast contract of
sporten via meedoen
regeling, zonder
bijbetaling. tel.
www. zoekt uw
huishoudin
€12,95 per uur
tip tap.nl.

bijvullen
maden en
reparaties
an huis Al 10
op: meubels-
T.k aangeb. 2-prs
donzen dekbed
z.g.a.n. en i.z.g.st.
€50,- zr voordlg
geprsd. Het dek-
bedden paradijs.

3n-Workshop
n (TARot)
4 personen
b. licht
ito m opruimdienst voor
het leegruimen van
woningen, schuren,
tuinen enz. 06-
Bankstel bij
losse stikna
overige rep
bij uw aan
jr! Kijk o

Mevrouw Prakjes glunderde. ‘Een donzen dekbed. Die zijn normaal erg duur. Ik ga er meteen naartoe. Zo’n aanbieding mag je niet laten liggen.’

Een halfuurtje later was ze terug. ‘Het is gelukt!’ riep ze tegen haar dochter. Haar ogen straalden. ‘Ik heb hem voor drie tientjes gekregen. En hij kostte ooit – je raadt nooit hoeveel hij was.’

Mercedes keek op van haar boek. ‘Geen idee,’ zei ze.

‘Toe, raad eens.’

‘Honderd euro?’ probeerde Mercedes.

‘Nee, joh! Veel duurder.’

‘Tweehonderd?’

‘Meer.’

‘Eh... duizend?’

Mevrouw Prakjes schudde haar hoofd. ‘Drie-dui-zend euro!’ riep ze stralend.

Ze haalde het dekbed uit haar tas. ‘Honderd procent dons!’ riep ze triomfantelijk. ‘Het is van eidereenden uit IJsland. Dat is duur spul, hoor. Dat is het beste, fijnste en duurste dons ter wereld. Die man van het Dekbeddenparadijs probeerde me nog op te lichten. Hij wilde er vijftig euro voor hebben. Maar daar trap ik natuurlijk niet in. “Dertig euro,” zei ik tegen hem, “en anders ga je er zelf maar onder liggen.” Hij hapte meteen. Volgens mij wilde hij het graag kwijt.’

Mevrouw Prakjes glom van opwindning. ‘Ik heb zojuist 2970 euro verdiend!’ riep ze trots. ‘Kun je dat geloven? Twee-dui-zend-ne-gen-hon-derd-ze-ven-tig eurootjes.’

‘Dan kunnen we eindelijk een keer uit eten,’ zei Mercedes.

‘Ben je gek!’ riep haar moeder. ‘Dat is zonde van het geld. Zelfs het lekkerste eten verandert uiteindelijk in poep. Ik moet er niet aan denken om een drol van honderd euro door de wc te spoelen. We zetten alles op de bank. Wees blij dat je moe-

der zo spaarzaam is. Daar zul jij later nog veel plezier van beleven.'

Mevrouw Prakjes liep naar de deur. 'Help je me even met het dekbedovertrek?'

Mercedes sloeg haar boek met een zucht dicht en volgde haar moeder naar boven.

Samen deden ze het dekbed in de hoes. 'Ik wil zo nog even een rondje langs de supermarkten maken,' zei haar moeder, terwijl ze het dekbed opschudde. 'En jij gaat mee.'

Mercedes wist dat ze er niet onderuit kwam. Op zaterdag was haar moeder de hele middag in de weer met boodschappen. Er waren vijf supermarkten in het dorp en die gingen ze allemaal langs. Voor de koopjes. Bij de een kochten ze een doosje lucifers. Bij de ander een blikje tonijn. Bij weer een ander bananen, en bij de laatste pindakaas.

Toen ze aan het eind van de middag terugkwamen, pakte Mercedes meteen haar boek weer. Mevrouw Prakjes ging naar boven. Ze had een nachtlampje op straat bij het vuilnis gevonden en wilde het meteen op haar nachtkastje zetten.

Een paar minuten later kwam ze weer beneden. 'Ben jij boven geweest?' vroeg ze aan haar dochter.

‘Nee, hoezo?’
‘Het dekbed lag op de grond. Ik weet zeker dat we het op het bed hadden gelegd.’
‘Misschien komt het door de wind,’ opperde Mercedes.
‘Het raam zat dicht,’ antwoordde haar moeder.
‘De poes?’
‘Die ligt hier al de hele tijd.’ Mevrouw Prakjes knikte met haar hoofd naar de poes, die op de bank lag te slapen. ‘Trouwens, de deur van de slaapkamer was dicht. Dus hij kan het niet gedaan hebben.’
‘Dan weet ik het ook niet,’ zei Mercedes.

Mevrouw Prakjes dacht even na. ‘Misschien was er een aardbeving toen we weg waren,’ zei ze bij zichzelf. ‘Een piepkleine aardbeving, alleen rond ons huis.’ Ze ging op de bank zitten. Ze wist dat het belachelijk was. ‘Misschien staat het bed scheef,’ zei ze. ‘Of het huis.’ Maar uiteindelijk haalde ze haar schouders op, pakte het gratis huis-aan-huisblaadje en begon aan de gratis kruiswoordpuzzel op de achterkant waarmee je een gratis vakantie kon winnen.

De rest van de middag dachten ze geen van beiden nog aan het dekbed, tot meneer Prakjes thuiskwam.

‘We hebben een geweldig dekbed gekocht!’ riep mevrouw Prakjes verrukt. Ze vertelde haar man het hele verhaal. Over de eidereenden uit IJsland, de 2970 eurootjes en haar slimme onderhandelingstactieken.

Meneer Prakjes zuchtte. ‘Ik vind het prima. Als het maar goed is.’

‘Kom, ik laat het je meteen zien!’ riep zijn vrouw opgetogen. ‘Het is de beste kwaliteit die je je kunt wensen.’

Mevrouw Prakjes nam het mee naar boven.

Mercedes hoorde ze de trap op lopen, door de overloop naar hun slaapkamer. Even was het stil. Toen hoorde ze een

ijselijke schreeuw. Ze verstarde, daarna gooide ze haar boek aan de kant en rende naar boven.

Mevrouw Prakjes stond in de slaapkamer. Ze was lijkbleek. En op haar gezicht stond een uitdrukking van afschuw, ongeloof en angst.

‘Het dekbed,’ hijgde ze.

Mercedes keek naar het dekbed dat op de grond lag.

‘Het lag net nog op het bed,’ piepte mevrouw Prakjes. ‘Ik weet het zeker.’

Meneer Prakjes haalde zijn schouders op. ‘Er is vast een verklaring voor,’ zei hij. Hij geloofde namelijk niet in spoken. Samen met zijn dochter legde hij het dekbed terug.

‘Laten we hopen dat het lekker warm is,’ zei hij.

Toen Mercedes die avond naar bed ging, besloot ze nog even naar het dekbed te kijken. Het lag nog gewoon op het bed van haar ouders. Het was vast heel logisch, zei ze bij zichzelf. Heel verklaarbaar. Er was niets aan de hand.

Spoken bestonden niet.

Ze was niet bang aangelegd, en al gauw viel ze in slaap.

Rond halfvier werd ze wakker van een huiveringwekkend gegil.

Meteen sprong ze uit bed en rende naar de kamer van haar ouders.

Haar moeder zat rechtop in bed, stijf als een standbeeld. Haar gezicht was krijtwit. Met grote geschrokken ogen staarde ze voor zich uit, alsof ze zojuist de duivel had gezien.

‘Het dekbed,’ hijgde ze. ‘Het ligt alweer op de grond.’

‘Je hebt gewoon wild gedroomd,’ zei meneer Prakjes slaperig. ‘Je hebt het dekbed weggeschopt, en nu ligt het op de grond.’

Hij haalde een glaasje water voor zijn vrouw en legde het dekbed terug op het bed.

‘Ik ga hier niet meer slapen!’ riep mevrouw Prakjes. ‘Ik pieker er niet over. Ik ga wel beneden op de bank liggen.’

Toen Mercedes de volgende dag beneden kwam voor het ontbijt, zaten haar ouders al aan tafel. Mevrouw Prakjes zag er uitgeput uit.

‘Ik ga ermee terug,’ zei ze. Ze roerde wezenloos in haar duivenvoer. ‘Dat ding deugt niet.’

‘Ik heb anders heerlijk geslapen,’ zei meneer Prakjes. ‘En dat ding is de hele nacht niet meer van het bed gevallen. Volgens mij valt het allemaal wel mee.’

‘Toch klopt er iets niet,’ zei mevrouw Prakjes. Ze bleef maar roeren.

Mercedes wist dat haar moeder gelijk had. Het dekbed was al drie keer zomaar zonder aanleiding van het bed gegleden. Dat was absoluut niet normaal.

‘Ik wil mijn geld terug!’ riep mevrouw Prakjes. Ze had nog steeds geen hap genomen.

‘Ik denk niet dat je het kunt ruilen,’ zei meneer Prakjes. ‘Het

was een aanbieding. Aanbiedingen kun je niet terugbrengen.'

'Ik ben opgelicht,' mopperde haar moeder. 'Dertig euro voor een spookdekbed!'

Na het ontbijt besloot Mercedes nog eens naar het dekbed te kijken. Er moest een verklaring zijn voor het merkwaardige gedrag van het ding. Ze zou het stiekem in de gaten houden. Zachtjes sloop ze naar boven. Bij het sleutelgat van de deur knielde ze om naar binnen te kijken. Vanaf deze plek kon ze het dekbed goed zien.

Vijftien minuten lang zat ze daar. Het dekbed lag doodstil op het bed. Er was niets te zien. Hoelang moest ze nog blijven zitten? Een uur? Twee uur? Een halve dag?

Ze zuchtte. Dit sloeg toch nergens op. Had ze maar een smartphone met een camera, dan kon ze het filmen. Maar ze kreeg geen smartphone, want dat vond haar moeder zonde van het geld.

Ineens gebeurde het. Mercedes wilde net opstaan toen ze het dekbed een klein stukje zag bewegen. Ze knipperde met haar ogen. Had ze het goed gezien?

Onbeweeglijk bleef ze zitten, starend naar het dekbed.

Weer een kleine beweging. Het was zo miniem dat ze zich afvroeg of ze het goed had gezien.

Voorzichtig opende ze de deur en sloop naar het dekbed toe. Het duurde even, maar toen zag ze het toch echt: het dekbed bewoog. Het was alsof het leefde.

Met een ruk draaide ze zich om. Ze rende de kamer uit, de trap af, naar beneden. 'Het dekbed,' hijgde ze. 'Het bewoog. Ik zag het zelf.'

Haar ouders keken tegelijkertijd op; haar moeder bezorgd, haar vader vol ongeloof.

'Het dekbed!' riep Mercedes vol afschuw. 'Het leeft!'

'Zie je wel!' riep mevrouw Prakjes tegen haar man. 'Ik zei het je toch? Dat ding deugt niet. Er is iets mee.'

Meneer Prakjes stond zwijgend op. ‘Oké,’ zei hij. ‘Laat maar eens zien.’

Even later stonden ze in de slaapkamer naar het dekbed te staren. De eerste minuten gebeurde er niets en meneer Prakjes wilde alweer naar beneden gaan. Maar toen was er plotseling een kleine beweging zichtbaar. Een plooi die zich verlegde.

‘Kijk dan!’ gilte mevrouw Prakjes. ‘Zie je het nou!’

Meneer Prakjes bekeek het dekbed onderzoekend. Weer een kleine beweging. ‘Vreemd,’ mompelde hij. ‘Heel vreemd.’

Hij trok de hoes van het dekbed en haalde zijn zakmes tevoorschijn.

‘Wat ga je doen?’ riep mevrouw Prakjes geschrokken.

‘Ik wil weten wat erin zit.’

Meneer Prakjes zette het mes in het dekbed.

Mevrouw Prakjes keek met grote ogen vol afschuw toe terwijl haar man het dekbed voorzichtig opende. Toen ze zag wat erin zat, begon ze keihard te gillen.

Mercedes kon haar ogen niet geloven. Het dekbed zat barstensvol met... maden! Duizenden wriemelende geelwitte larven kronkelden rusteloos tussen de donsveertjes. Het was een smerig gezicht.

‘Dit is geen eidereendons,’ zei meneer Prakjes, die een donsveertje tussen de maden vandaan haalde. Hij bekeek het aandachtig. ‘Dit is kippendons,’ zei hij. ‘Moet je kijken.’

Hij liet het veertje aan Mercedes zien. ‘Er zitten nog kleine stukjes kippenvel aan. Daar zijn die beestjes gek op.’

Mercedes rilde en staarde met afgrijzen naar het veertje, waar inderdaad nog een stukje vel aan hing. En even later keek ze weer naar het dekbed, dat nu overduidelijk bewoog zoals ook dode dieren vol maden soms nog leken te bewegen.

Meneer Prakjes wendde zich woedend tot zijn vrouw. ‘Geweldige kwaliteit, zei je? Ik ben geloof ik een beetje klaar met die koopjes van jou. Met dat achterlijke geschraap.’ Hij legde zijn arm om Mercedes heen. ‘Ik vind dat wij wel een luxe vakantie verdiend hebben, in een duur hotel met heerlijk zachte bedden. Wat denk jij, liefje? Hawaii, Bora Bora, de Fiji-eilanden?’

